

လူချင်းတကွညှိ

အ

အပွင့်ရဲရဲအကြွေရဲရဲ

ပန် : ချို သိန်း ဝေ ခြည်

အိမ်၏ အပြင်ဘက်တွင် တဝန်းဝန်းနှင့် တိုက်ခတ်နေသော လေပြင်းများ နှင့် မိုးရေများက ဝရန်တာ တံခါးဖွင့်လိုက်သည် နှင့် သူ့ အား အလှအယက်ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကြသည် ။ ထီးကိုယူရင်း စိမ့်ခနဲ အေးသွားသော ကြောင့် အပြင်ထွက်ရန် တွန့်သွား၏။

"အား....အေးလိုက်တာ"

သူ၏ တွန့်သွားသောအမူအရာကိုကြည့်ကာ မိခင်ဒေါ်ခင်ထားထား က ရိပ်မိဟန်ဖြင့်....

"သား....သွားရဲရဲ့ လား...မေမေသွားကြိုမယ်လေ"

"ဘာလို့ မသွားရဲရမှာ လဲ မေမေရာ...သားသွားရဲတာပေါ့၊ မိုးရွာတာ လောက်များ တော့..."

ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်ကြီးကောင်ဝင်စမို့ မာန်တက်နေသော ခြင်္သေ့ပေါက်လေး၏ ဟိန်းသံပြင်းပြင်းကို မိခင်က သဘောကျစွာပြုံးလိုက်၏။

မိုးရေထဲသို့ ထီးဖွင့်ကာ ဇွတ်တိုးထွက်လာလိုက်သည် ။ အိမ်တံခါးကို ကျောနှင့် ကပ်၍ ပိတ်လိုက်၏။ မဲမှောင်နေသော မဟူရာမိုးညကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်လိုက်မိသည် ။

"အို....အခုမှ ရှစ်နာရီကျော်ရုံပဲရှိသေးတာပါ...ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး"

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေး၍ အမှောင်ထဲသို့ ဇွတ်တိုးဝင်လာ၏။ သူတို့

တိုက်ခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း မီးတိုင် ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ညီညွတ်မှုကို ပြနေသောကြောင့် အစဉ်အမြဲမီးလင်းနေသည်။ ။ အချို့နေရာများ ဌ အလင်း ရောင်မရရှိဘဲ မီးတိုင်မရှိသကဲ့သို့ဖြစ်နေသည် မှာ အနီးအနားရှိ အိမ်များ ၏ ညီညွတ်မှုမရှိကြောင်း သက်သေပြနေ၏။

အလင်းရောင်အားပြည့်နေသော မီးတိုင်သုံးတိုင်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ကားဂိတ်ရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင်၍ လာလိုက်သည်။ ။

ကားဂိတ်အထိကြားတွင် မီးမရှိသော ဓာတ်တိုင်နှစ်တိုင်ကိုဖြတ်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။ ။

အ လ င်းရေ ၁၀ မှာ အစဉ်အမြဲနေနေသူအဖို့ အမှောင်ထုကို အလိုလိုကြောက်ရွံ့နေမိသည်။ ။

ထို့ကြောင့် မိုးရွာသည့် ညတိုင်း ထီးမပါသော ဖခင်ကိုသွားကြိုရသည့် အခါတိုင်း ထိုဓာတ်တိုင်နှစ်တိုင်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ ။

လက်ထဲမှ သုံးထောင့်ထိုးဓာတ်မီးကို ခလုတ်ဖွင့်၍ ခြေလှမ်းအမြန် လျှောက်နေစဉ်..

"အင့်"

ရုတ်တရက် သူ့ရင်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီး ဖင်ထိုင်ရက် လဲကျသွား၏။ သူ့ကိုယ်ပေါ်ပိ ကျလာသော ကိုယ်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်စဉ် နူးညံ့သောအထိအတွေ့...

"အင်"

"ဆောရီး"

လွတ်မကျသွားသော ဓာတ်မီးက သူမမျက်နှာကို ထိုးကြည့်မိလျက်

သားဖြစ်သွားသည်။ ။

"သမီးအမြန်"

ဘေးနားမှာ ရိပ်ခနဲလူတစ်ဦးဖြစ်သွားသည် ကို သတိထားမိပြီး ခေါ်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။ ။

ပြုတ်ကျသွားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုဆွဲမ၍ ကပျာကယာထပြေးသွားသော သူမကိုငေးကြည့်ရင်းက ထိုင်ရာမှ မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေမိသည်။ ။

ဦးထုပ်လွင့်ကျ၍ ဝဲခနဲခွေကျလာသော ဆံပင်နွယ်များ နှင့် မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားမှ မှဲ့နက်ကလေးတစ်လုံး၊ ပါးလွှာ၍ ကကြီးပုံသဏ္ဌာန်နှုတ်ခမ်းလေး...

"မိန်းကလေးပဲ"

ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်သွားသည် ကို ထိန်းရင်းက ဦးထုပ်နက်ပြာလေးကိုကောက်ယူကာ ဂျာကင်အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ။

တုန်ယင်သော ခြေလှမ်းများ နှင့် ကတိမ်းကယိုင် လျှောက်လာလိုက်သည်။ ။

နက်မှောင်သော မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားမှ မှဲ့နက်ကလေးတစ်လုံး...

နူးညံ့သော အတွေ့အထိ၊ ပြီးတော့ ဂျင်းဦးထုပ်ပျော့လေးတစ်လုံး...

ရင်ခုန်နွေးထွေးမှုအသစ်အဆန်း...

ဒါဟာ...ကြောက်စရာ မဟုတ်ဘူး ...ရုတ်တရက် ဝင်တိုက်မိတော့ တုန်လှုပ်သွားတာပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးပြီး ရင်ခုန်နေရခြင်းကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းဟု

ထင်မှတ်ကာ ခြေလှမ်းများကို သွက် သွက်လှမ်းရင်းက ကားဂိတ်သို့ အ
ရောက်လျှောက်လာလိုက်သည်။ ။

"ဟော...ဖေဖေက ရောက်နှင့် နေပြီ..."

"သားရေ..."

လယ်ထိပ်က တဲထဲမှ ထွက်လာကာ ဖခင်ကလှမ်းခေါ်လိုက်၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မိုးရေစိုနေရတာလဲ...ထီးပါရက်နဲ့ "

အနားရောက်သည် နှင့် အလွန်မျက်စိလျင်သော ဖခင်က ဆီး၍ မေး
လိုက်သည်။ ။

"ဟို....ဟို"

ရုတ်တရက် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွား၏။

"ချော်လဲတာပါ"

သူ့အဖြေကို ဖခင်က စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။ လူလေးငါးဆယ်ယောက်
တစ်စုတစ်ဝေးကြီး ယောက်ယက် ခတ်လှုပ်ရှားနေသည် ကို တွေ့၍ စိ
တ်ဝင်စားသွား၏။

"ဘာဖြစ်ကြတာလဲ"

ဖျတ်ခနဲထီးဖွင့်ကာ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လူစုလူဝေး
နေရာသို့ လျှောက်သွား၏။

"စောစောစီးစီးကွာ"

"အေးလေ...ဓာတ်သိထဲကပဲဖြစ်ရမယ်"

"ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဟော....ကိုသာခွန်း ဒီမှာ လေဗျာ...ရတနာဆိုင်က ဦးစိန်မောင်တို့ သားအဖရဲ့ အိမ်ကို သူခိုးခိုးသွား လို့ ဗျ"

"ဟေ သူခိုး၊ ဘယ်အချိန်ကခိုးတာလဲ"

"ခုပဲ"

သူခိုးဟူသော စကားကြောင့် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွား၏။ ဒီလောက်လူနေအိမ်များ နေသည့် နေရာ တွင် ညမရောက်သေးပဲ သူခိုးသောင်း ကျန်းနေ၏။

"အခုလေးတင်ပဲ ခိုးသွားတာ ရှေ့မှာ ဇာတ်လမ်းတွဲကို မော့နေတုန်း သူ့အဖေက လမ်းထိပ်တင်လေ ဆေးလိပ်သွားဝယ်တာ တံခါးကိုစေ့သွား တယ်တဲ့ ...အဲဒီအချိန်မှာ သူခိုးက ဝင်သွားတာ...သမီးက အဖေပြန် ဝင် လာတယ်ထင်ပြီး လှည့်မကြည့်မိဘူးတဲ့ လေ... သူခိုးက မှန်တင်ခုံပေါ် တင်ထားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေနဲ့ ရောင်းလို့ ရတဲ့ ငွေတွေနဲ့ အတူ သေတ္တာနှစ်လုံးကိုပါ မသွားတာ သမီးက သူ့အဖေကို ဘာပြန်လုပ်တာ လဲလှမ်း မေးတာ မဖြေလို့ အပြင်ဘက်လှမ်းကြည့်တော့ ...လူနှစ်ယောက် သုတ်ခြေတင်ပြေးသွားတာကို ရိပ်ခနဲမြင် လိုက်လို့ မသင်္ကာလို့ အခန်းထဲဝင်ကြည့်တော့ သေတ္တာနှစ်လုံးလုံး ပါသွားလို့ သူခိုး သူခိုးလို့ လှမ်းအော်ပြီး အဖေကို ပြေး လိုက်ခေါ်တယ်တဲ့ "

သူ့ရင်ထဲ တုန်ခါသွား၏။ အထုပ်နှစ်ထုပ်နှင့် လူနှစ်ယောက်။

"ဘယ်ဘက်ကို ပြေးသွားတာလဲ"

"ဒီလမ်းအတိုင်း ပြေးသွားတယ်လို့ ပဲ ပြောတာပဲ"

သူလာရာလမ်းကိုပြလိုက်သဖြင့် အလန့်တကြားနှင့် မျက်နှာလွှဲလိုက် သည် ။

ပင်စင်စားရဲ့ အရာရှိဟောင်းဖြစ်သော ဖေဖေသည်
လာရာလမ်းကိုကြည့်ပြီး သူ့ဆီသို့ မျက်လုံးအစုံတို့ ရပ်တန့်ကာ...

"သား မတွေ့လိုက်ဘူးလား"

"ဟင်"

ရုတ်တရက်လန့်သွား၏။ ကယောင်ကတမ်းနှင့် ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ
ဦးထုပ်ကလေးကို စမ်းလိုက်သည် ။

ပြီးတော့ ဝဲကျသွားသော ဆံပင်နှင့် မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားမှ မှဲ့နက်က
လေးတစ်လုံး...

"ဟေ့ကောင် မေးနေတယ်လေ"

"အား....မ မတွေ့ပါဘူး....ဖေဖေသားက မိုးရွာလို့ ထီးငိုက်ဆောင်း
နေတာ၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကိုတောင် မကြည့်မိပါဘူး"

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် ပြန်ဖြေသည် ကို ဖခင်က ခေါင်းတစ်ချက်
ပုတ်ကာ...

"ဒီကောင်က အေးဆေးပဲ...တလောကလုံးဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွေး
နဲ့ သူပဲလေ...ကဲ ကျွန်တော်ပြန် ဦးမယ်ဗျာ..လိုအပ်ရင်လာခေါ်ပါ..ဒီနေ့
ကျွန်တော်ဂျူတီမို့ နောက်ကျနေတာ...တစ်ပတ်ကို သုံးရက်ပေါ့ဗျာ"

"သွား သွား...ကိုခွန်းရယ်...ကျွန်တော်တို့ တော့ လှည့်လိုက်ဦးမယ်"

မိုးအနည်းငယ်စဲသွား၏။

ဖေဖေက ခေါင်းကိုငုံ့လျက် လမ်းလျှောက်လာသည် ။ တစ်နေရာ
ရောက်သောအခါ ခြေလှမ်းတန့်သွား ၏။

"သားက ဒီနားမှာ ချော်လဲတာလား"

ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဂဝံလမ်းမို့ ချိုင့်ဝှမ်းများ ဗွက်အိုင်များ နှင့် မညီ
မညာဖြစ်နေ၏။

စောစောက သူလဲသည့် နေရာကို ဖခင်က ဘယ်လိုလုပ်သိပါလိမ့်။

အဆက်မပြတ် မိုးရွားနေသဖြင့် စောစောကချော်လဲထားသော နေ
ရာလေးမှာ ပျောက်နေလောက်ပြီ။

"မသိဘူး ဖေဖေ...သားသတိမထားမိဘူး"

"ရွံ့ရေအိုင်ထဲကို သားရဲ့ ဘယ်ခြေထောက်တစ်ဖက်ကျသွားတာပဲ...
ဒီမှာ ကြည့် ရေအိုင်နုတ်ခမ်းနားမှာ သားရဲ့ ဖိနပ်ရာရှိသေးတယ်...ဒီဖိနပ်
ပုံကတော့...သားတို့လို ရိုးရိုးရာဘာဖိနပ် မဟုတ်ဘူး ..မိုးရွာရင် ရွံ့နင်း
လို့ မချော်နိုင်တဲ့ ဖိနပ်ဖြစ်ရမယ်...ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲက လေးလံတဲ့ ပ
စ္စည်းဟာ ဒီနေရာမှာ ပြုတ်ကျသွားလိမ့် မယ်...ဒီမှာ ကြည့်"

မြေပျော့ပျော့မှာ အထုပ်ရာကြီးရှိနေ၏။

မျက်လုံးထဲပြာခနဲဖြစ်သွားသည် ။

ဖေဖေသည် နာမည်ကြီးရဲအရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်၏။ မြိတ်ဘက်တွင် ဒ
ဏ်ရာပြင်းပြင်းရပြီး ဆေးပင်စင်နှင့် အလုပ်ထွက်ကာ ယခု...ဘဏ်လုပ်
ငန်းတစ်ခု၌ လုံခြုံရေးကို ကြီးကြပ်တာဝန်ယူနေရဆဲဖြစ်သည် ။

"ကဲ...သွားနှင့် ရေချိုးလိုက်....ဖေဖေလိုက်ခဲ့မယ်"

သူ၏ ခြေထောက်နှင့် မြေပြင်မထိဘဲ ထွက်သွားလေသည် ။

သူ့ကို ဖေဖေသေသေချာချာစစ်မေးတော့မည်။

"သား...ဒီလူတွေအားလုံးဟာ မနေ့ကဦးစိန်မောင်တို့ အိမ်ကပစ္စည်း
ခိုး တဲ့ အထဲမှာ ပါ လိမ့်မယ်..
သားမှတ်မိသလောက်ကြည့်ပေးစမ်းပါကွာ...သားကို ဝင်တိုက်သွား တဲ့
လူ...ဒီထဲမှာ ပါ မပါကြည့်ပေးပါဦး.."

သူ၏ ဒူးများ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ၏။ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်
တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသော အတွေ့အကြုံမို့ တုန်လှုပ်နေမိသည် ။

ရပ်ကွက်အတွင်း မှုခင်းကိစ္စပေါ်လျှင် ဖခင်ဦးသာခွန်းသည် အတိုင်ပ
င်ခံတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ယခု...ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ဘဲနှင့် သူသည် သူ့ဖခင်နှင့် အတူ မှုခင်း
ရေးရာမှာ အရေးပါသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

"ကိုလူမောင် ရောက်ပြီလား"

"မရောက်သေးပါဘူး...သွားခေါ်ခိုင်းထားပါတယ်"

"သား...ဒီမှာ ခဏထိုင်ဦးလေ"

ဒူးများ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည် ကို သတိထားမိသော ဖခင်
က သူ့နားသို့ ခုံတစ်လုံးဆွဲပေးလာ သောအခါ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လိုက်
မိ၏။

ထို့နောက် တန်းစီကာ ရပ်နေကြသော နာမည်ကြီးလူဆိုးသူခိုးများ
ကို ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ဝေ့ဝဲကြည့်မိ သည် ။

ကျောထဲစိမ့်ဝင်သွား၏။

သူ့ဖခင်၏ သွေးနှင့် သူ့သွေး မတူညီနိုင်ပေ။

"လာ....ကိုလူမောင်၊ ဒီမှာ တန်းစီ.."

နောက်မှ ရောက်လာသူအား စခန်းမှူးကခေါ်ပြီး
နောက်ဆုံးနေရာမှာ တန်းစီခိုင်းလိုက်သဖြင့် မဝံ့မရဲနှင့် ထပ်မံကြည့်လို
က်ရာ...

မျက်လုံးထဲပြာဝေသွား၏။

မျက်ခုံးမည်းလေးနဲ့ မှဲ့လေး...

အစိမ်းရောင်သမ်းလျက် စင်ရော်တောင်လိုကော့ပျံနေသော မျက်ခုံနှု
စ်ခုကြားမှ မှဲ့လေးတစ်လုံး...

ထိုမှဲ့နက်ကလေးမှာ အစိမ်းရောင်သမ်းနေ၏။

ဂါဝန်ကားကားလေးနှင့် ညကလို ဘောင်းဘီနှင့် ၊ မိုးကာဂျာကင်နှင့်
မဟုတ်တော့..

ဆံပင်လေးနှစ်ဖက်ကို ဖဲပွင့်စီလျက် အပြစ်ကင်းစင်သော
ပကတိမိန်းကလေးငယ်လေးတစ်ဦး...

"သူက ဦးလူမောင်သမီးလား"

"ဟုတ်ကဲ့...အလည်ရောက်နေလို့ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မနေ
ရဲတာနဲ့ ခေါ်လာတာ"

"အပြင်ကခုံလေးမှာ သွားထိုင်စောင့်နေပါလား"

သမီးနှစ်ယောက်ကို မွေးထားသော ဖခင်၏ လေသံထဲတွင် ကရုဏာ
ငွေ့များ ပါဝင်သွား၏။

"ဟုတ်"

သူ သေသေချာချာမှတ်မိလိုက်သည် ။

မျက်လုံးအစုံတို့
ခဏဝယ်..တောင်းပန်တိုးလျှိုးလျက်...

တဒင်္ဂလေးတွေ့ဆုံမိသည့်

မိန်းကလေးကို ဆွဲခေါ်သွားသော လူကြီးကိုလည်း သူ၏ ပွင့်နေသော
ဓာတ်မီးခလုတ်က မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သောကြောင့် သူ မှတ်မိနေ
သည်။

ကပျာကယာမျက်နှာလွှဲလိုက်မိ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ကာ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်လျက်
ချွေးများ ပင် ဆို့ထွက် လာလေသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ သွေးများ လျင်မြန်ကြမ်းတမ်းစွာ စီးဆင်းနေလျက်
ရင်ခုန်သံရိုင်းများ ပြင်းထန်နေ သည် ကို
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြန်ကြားပြီး ကြောက်ရွံ့စိတ်ပြင်းထန်နေ၏။

"သား....ဖေဖေတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်...ဘာမှ မကြောက်နဲ့ နော်"

သူ၏ အမူအရာကိုကြည့်ကာ ဖခင်က အားပေးလိုက်၏။

"သား သိန်းတစ်ရာကျော်ဖိုး ရွှေထည်ပစ္စည်းနဲ့ ငွေကိုးသိန်းက နည်း
တာ မဟုတ်ဘူး ကွယ်...ပိုင်ရှင် ခမျာ ဘယ်လောက်နှမြောမလဲ...သူ့ချွေး
နဲ့ ရင်းရှာထားရတာ...ခိုးမှုဝှက်မှုဆိုတာကို ကြာကြာဖုံးကွယ်ထားလို့ မ
ရဘူးကွယ်...အနှေးနဲ့ အမြန်မိမှာ ပဲ..သားကို ဘယ်သူမှ အန္တရာယ်မပြုနိုင်
ဘူး...မြင်တာမှတ်မိတာကိုပြော နော်"

ဖခင်က တတွတ်တွတ်နှင့် သူ့ကို အားပေးလိုက်၏။

သူ ခေါင်းညိတ်ကာ အားတင်းလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် သူ့အမြင်အာရုံထဲတွင်

စင်ရော်မျက်ခုံးနှင့် မှဲ့စိမ်းလေး၏ ပိုင်ရှင်မမ၏ တောင်းပန်တိုးလျှိုး
သော မျက်ဝန်းတစ်စုံ...

ပိန်လိုသေးကွေးပြီး ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေသော လူကြီး၏
အားအင်ချိနဲ့ သောအကြည့်၊ တောင်းပန်သောအကြည့်...

"သား...သားဟာ ဖေဖေသွေးနော်...ဖေဖေသားပီသစမ်းပါသားရ
ယ်...လာ သား"

ရာဇဝင်လူဆိုးခြောက်ဦးရှေ့မှာ သူ့ကို ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး တစ်ယောက်
ချင်းပြနေ၏။

"သူလား သား"

ခေါင်းခါလိုက်သည် ။

"သူရော"

ခေါင်းခါလိုက်သည် ။

နောက်တစ်ယောက်...နှစ်ယောက်...သုံးယောက်...ခေါင်းကိုခါရလွ
န်းပြီး ညကအိပ်မရသော အရှိန် ကြောင့် ခေါင်းများ မူးနောက်၍ လာ
လေသည် ။

နောက်ဆုံးလူကြီး...

မဝံ့မရဲနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အားငယ်ခြင်း..တိုးလျှိုးတောင်းပန်ခြင်းများ ဖြင့် ရီဝေလျက်...
ချောင်းကလည်း အဆက်မပြတ်ဆိုးနေ ၏။

သူ ခေါင်းကို ဖြေညင်းစွာခါယမ်းလိုက်သည် ။

"ဟုတ်ရဲ့ လားသားရယ်..ဒီလူတွေအားလုံး မဖြစ်ရင် အပြင်လူတော့

မဟုတ်နိုင်ဘူး...ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲ ကလူတွေက ဒီရပ်ကွက်အတွင်းက လူတွေအကြောင်းကို သိတာပေါ့"

စခန်းမှူးက စိတ်ပျက်စွာဖြင့် သူ့အား ပြောလိုက်၏။ ဖခင်၏ မျက်လုံးမှာ မကျေနပ်ရိပ်လွှမ်းလျက် သူ့ကို စူးစူးကြည့်ရင်းက...

"မင်းက မင်းကိုတိုက်မိတဲ့ လူကိုတောင် မမှတ်မိလောက်အောင် မင်းမှတ်ဉာဏ်က သိပ်တုံးနေသလား"

လူကြားထဲမှာ အပြောခံလိုက်ရသဖြင့် မခံချင်စိတ်က ခေါင်းပြုလာလျက် ဖခင်ကို စူးစူးပြန်ကြည့်ကာ..

"မိုးကလဲ ရွာနေတယ်...အဲဒီနားမှာ မီးတိုင်နှစ်တိုင်ကလည်း ပျက်နေတာပဲ...သားဘယ်လိုလုပ်မြင်ရ မှာ လဲ"

သူ့ဓာတ်မီးဖွင့်ထားတာကို ဘယ်သူမှ မသိ။ သူတို့ သားအဖကတော့ သိပေလိမ့်မယ်...

"ဪ...ဟုတ်ပေသားပဲ"

ဖခင်၏ မှတ်ချက်ချသံအဆုံးတွင် သူ့ရင်ထဲမှာ အေးသွားပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်မိ၏။

ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ အိမ်ရှေ့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် မီးတိုင်တွင် မီးမရှိခြင်းသည် ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်တွင် လည်း တာဝန်ရှိသည် ။ ဆေးလိပ်ထွက်ဝယ်ပြီး တံခါးစေ့ထားခဲ့ခြင်းနှင့် ပစ္စည်းများကို လုံခြုံစွာ သိမ်းမထားဘဲ အလွယ် တကူထားခြင်းသည် ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ အပြစ်သာ ဖြစ်၏။

"ငွေနဲ့ ပစ္စည်းလက်ကျန်နဲ့ ကို တိုက်စစ်မလို့ ခဏတင်ထားတာ၊ သူတို့ က ခုနစ်နာရီနဲ့ ရှစ်နာရီမှာ ဇာတ် လမ်းတွဲကြည့်ပြီး ရှစ်နာရီကျော်က

နေစပြီး ပစ္စည်းတွေ ငွေတွေတွက်ပြီးမှ သိမ်းတာ... ပုံမှန်အလုပ်လိုဖြစ်
နေ တာကိုး..."

အပြန်လမ်းတွင် ဖခင်က သူ့ပခုံးဖက်လျက် လူကြီးတစ်ဦးလို အ
လေးထားပြီး စကားပြောလာသည်။ ။

"အဲဒီလူကြီး ဦးစိန်မောင်ဆီမှာ မေမေ့လက်ကောက် အပ်ဖူးတယ်...
ကိုယ့်တစ်ရပ် တည်းသားမို့ သက်သာမလားလို့ .. ပေါချောင် ကောင်းလို
က်တာ...ဆယ့်ငါးပဲရည်မပြည့်ဘဲ အရောင်မှို န်သွားလို့ မေမေဒေါ ကန်
ခဲ့ဖူးတယ်..ဒီလူကြီးက ကပ်စေးနဲ့ကြီးပဲ ကိုယ့်အိမ်နားက မီးလုံးတောင်
ဝယ်မတပ်ဘူးနော်"

သူကလည်း ယခုမှ အကြောက်ပြေဟန်ဖြင့် ဖခင်ကို စကားပြန်ပြော
နေ၏။

"သူ့ဘာသာ ဘယ်လိုပဲနေနေလေ... သူရှာထားတဲ့ သမာအာဇီဝငွေပဲ
လေ...တစ်နေ့တော့ အမှုမှန်ပေါ် လာမှာ ပါသားရယ်၊ အခု...အဲဒီသူခိုး
လို့ နာမည်ရဖူးတဲ့ လူတွေရဲ့ အိမ်တွေကို လိုက်ရှာခိုင်းတယ်..."

ရင်ထဲထိတ်သွား၏။

သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမို့ အပြစ်ဒဏ်ကျခံ၍ မိလည်း မိစေချင်သည် ။
မိမိပယောဂကြောင့် တော့ မမိစေချင် ပါ။

သို့ရာတွင် မျက်ခုံးစိမ်းနှင့် မှဲ့စိမ်းလေးကိုလည်း သနားနေမိသည် ။

"သား...ရဲတပ်ဖွဲ့က အကူအညီတောင်းလို့ ကူညီဖို့ ပျက်ကွက်ခဲ့ရင်...
ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၇ နဲ့ အရေးယူခံရမယ်သား...ထောင်ဒဏ် ၁
လဖြစ်ဖြစ်၊ ဒဏ်ငွေ ၂၀၀ဖြစ်ဖြစ် ဒဏ်ငွေနှင့် ထောင်ဒဏ်နှစ်ခုစလုံးပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကျခံရမယ်...နောက်ပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း သတင်းပေးရ

နိ ပျက်ကွက်ရင် ပုဒ်မ ၂၀၂ နဲ့ အရေး ယူခံရပြီး ပြစ်ဒဏ် (၆)လအထိ
ထောင်ဒဏ်ဖြစ်ဖြစ် ငွေဒဏ်၅၀၀ဖြစ်ဖြစ်၊ ငွေဒဏ်နဲ့ ထောင်ဒဏ် နှစ်ခုစ
လုံးကို ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျခံရမယ်ဆိုတာကို သားနားလည်ထားရမယ်နော်"

ဖခင်စကားက နားထဲမှာ ပူလောင်စွာ စီးဝင်သွားလေတော့သည်။ ။
